

ДЖЕФРИ ДИВЪР

НЕСЪВПАДЕНИЕ НА

ГЛЕДНИТЕ ТОЧКИ

Превод от английски: Камелия Емилова, 2007

chitanka.info

— Ако можех, щях да ви помогна — каза момчето. — Но не мога.

— Не можеш, а? — попита Боз, наблюдавайки го, примижал изпод щръкналия си кестеняяв перчем. — Не можеш ли? Или не искаш?

— Да, той знае нещо — каза партньорът му Ед.

— Изобщо не се съмнявам — добави Боз и сви пръсти около полицейската си палка за седемдесет и девет долара и деветдесет и девет цента — истинско вносно качество, лъскава и черна.

— Не, Боз. Не мага, наистина. Хайде де.

Нагорещен от автомобилни газове здрач. Беше августовска вечер в долната Шенандоа и широката река, която течеше под прозореца на стаята за разпити в шерифството изобщо не охлаждаше въздуха. В други градове горещината подтикваше местните към невъздържани и дръзки постъпки. Но в Калдон, Вирджиния, малко градче с население от 8 400 души, такава горешина обикновено изпращаше повечето рокери, негодници и тийнейджъри по домовете им — в техните бунгала и каравани, където зяпаха, замаяни от трева или бира, HBO или ESPN (сателитните чинии бяха важно средство за предотвратяване на престъпността по тези места).

Тази вечер обаче беше различна. Наместниците на шерифа бяха изстръгнати от вцепенението си от първия за града въоръжен грабеж и престрелка, който се случваше от четири години насам — честна дума, истински обир на брониран автомобил. Шериф Елм Тапин неохотно се връщаше от риболовна екскурзия в Северна Каролина, а по-късно тази вечер трябваше да пристигнат и агенти от ФБР.

Това обаче нямаше да спре тях двамата да разнищят случая сами. Имаха заподозрян в ареста, а тук, насреща им, и свидетел. Макар и по принуда.

Ед седна срещу Нейт Спода. Зад гърба му го наричаха „момче“, но той всъщност изобщо не беше момче. Наблизаваше трийсетте и беше само с три години по-млад от самите наместници. И тримата се бяха засекли за една година в гимназията „Натаниъл Хоторн“ — тогава Нейт беше първокурсник, а те двама завършваха. Нейт все така си беше хилав като върлина, очите му бяха пронизващи и хълтнали като на типичен сериен убиец и в целия град беше известен със зловещия си вид, който си мъкнеше още от гимназията.

— И така, Нейт — каза Ед любезно, — знаем, че си видял нещо.

— Хайде де — каза момчето с умолителен глас, като неспокойно потропа с пръсти по кокалестото си коляно. — Не съм. Наистина.

Боз, дебелото ченге, задъханото ченге, изпотеното ченге продължи разпита, когато партньорът му го подкани с поглед:

— Нейт, това не съответства на нашата информация. Ти седиш на верандата си и бездействаш часове наред. Просто си седиш там и гледаш реката. — Той спря и избръса челото си. — Защо го правиш? — попита той любопитно.

— Не знам.

Ала всеки в града знаеше отговора. А той беше, че когато Нейт учеше в прогимназията, родителите му се бяха удавили при нещастен случай с лодка в същата тази река, която момчето съзерцаваше по цял ден, докато четеше книги и списания (Франсис от пощенската станция твърдеше, че се е абонирал за някои „адски смешни“ списания, но не можеше да каже нищо повече за тях, тъй като все пак беше федерален служител) и слушаше някаква извратена музика, която пускаше прекалено силно. След смъртта на родителите му някакъв чично отседна за известно време при момчето — стар мазен тип от Западна Вирджиния (е, целият град си имаше собствено мнение за това споразумение за съжителство). Та този тип живя при момчето, докато завърши гимназия и когато Нейт стана на осемнайсет, замина да учи в колеж. Четири години по-късно Ед и Боз вече бяха отбили военната си служба, придобивайки нужните умения и се бяха завърнали у дома. И кой, мислите, се появи през месец юни същата година за тяхна изненада, пък и на целия град? Да, Нейт. Той изпъди чично си да си ходи на запад и заживя сам в онази мрачна призрачна къща на брега на реката, преживявайки, както предполагаха те, от спестовния влог на родителите си (никой в Калдон никога не беше натрупал нещо, което отговаряше на думата „наследство“).

Докато учеха в гимназията, наместниците не харесваха Нейт. Не заради начина, по който се обличаше или заради походката му, или заради начина, по който не си решеше косата (която беше адски дълга, ужасяващо дълга). Те не харесваха начина, по който говореше на другите хлапета — с някакъв извратен шепот. Не харесваха и начина, по който говореше с момичетата — не по нормалния начин, той не се шегуваше, нито клюкарстваше, а просто говореше тихо, по някакъв особен начин, който сякаш ги хипнотизираше. Нейт беше в клуба по

френски. Беше и в клуба по информатика. В клуба по шах дори, за бога. Разбира се, той не практикуваше никакъв спорт и само като се сетеха за всичките онези пъти в час, когато никой не успяваше да отговори на въпросите на господин Хардън^[1] и тогава Нейт — когото училището преди няколко години беше произвело в зубрачачекиджия^[2] — се понасяше важно към дъската, за да напише правилния отговор с педалския си почерк, обгръщащи се целият в облак от тебеширен прах. След това точно този Нейт се обръща към класа и всички преставаха да се подхилват, стреснати от страшния му поглед. Тормозеха го, разбира се. Мятаха му кецовете върху жиците за високо напрежение. Но на кого ли не му се беше случвало? На всичко отгоре той си го просеше. Все седеше на верандата, четеше книги (вероятно порно) и слушаше онази зловеща музика (вероятно сатанинска, както беше предположил един друг наместник)... Да, той просто не беше нормален.

И като говорим за нормални неща: винаги, когато постъпваше съобщение за сексуално престъпление, Боз и Ед подозираха Нейт. Така и не успяха да го уличат в нещо, но изчезнеше ли за дълго време, наместниците бяха напълно убедени, че е потънал в горите и полетата из околностите на Лърей, за да наднича през прозорците на момичешките спални (или по-вероятно — на момчешките). Те знаеха, че Нейт е воайор — на верандата си имаше телескоп, точно до люлеещия се стол, на който винаги седеше — столът на майка му (и, точно така, целият град си имаше мнение и по този въпрос). Ненормален. Да, това беше думата.

Затова наместниците в шерифството на Калдон, или поне Ед и Боз, не пропускаха възможност да си изпълняват дълга, тоест да вкарват Нейт в правия път. Точно както правеха в гимназията. Видеха ли го да си купува хранителни продукти, те се усмихваха и казваха: „Имаш ли нужда от помощ“, което всъщност означаваше: „Защо не се ожениш, педал?“.

Или ако караше колело към Рейбърн Хил, те го настигаха с патрулката, включваха сирената и викаха по високоговорителя: „Отбий вляво!“. Веднъж направо му бяха изкарали акъла в някакви къбинови хрости.

Но той никога не схващаше намеците. Просто продължаваше да прави това, което правеше — да носи тъмния си тренчкот почти през

цялото време, да живее позорния си живот и да отстъпва път на Ед и Боз, когато се сблъскаше с тях на главната улица. Точно както правеше по коридорите на гимназията „Хоторн“.

Затова Ед трябаше да си признае, че изпита задоволство, когато хванаха натясно Нейт в стаята за разпити. Момчето беше уплашено, потръпващо нервно и унило в лятната жега.

— Той трябва да е вървял точно покрай къщата ти — продължи Боз с негодуващ тон. — Не може да не си го видял.

— Хм. Не го видях.

„Той“ беше Лестър Ботс, който в момента седеше брадясал и вмирисан в съседната килия. Мърлявият тридесет и пет годишен рецидивист от години беше болното място на шерифството в Калдон. Никога не беше осъждан за нищо, но наместниците знаеха, че той стои в основата на много от дребните престъпления в района. Лестър беше бял боклук, който мтяше неприлични погледи на добрите момичета в града и дори на думи не беше християнин.

Точно този Лестър понастоящем беше главният заподозрян в тазвечерния обир. Той нямаше никакво алиби за времето между пет и шест часа вечерта — периодът, в който беше извършена кражбата. И макар че шофьорът на бронираната кола и неговият колега не бяха успели да видят лицето му заради скиорския шлем, оръжието на обирджията беше никелиран револвер колт — точно същото оръжие, каквото Лестър беше размахал на пияна глава в крайпътното заведение на Ърв неотдавна. Освен това през изминалата седмица имаше съобщение, че човек с телосложението на Лестър е откраднал двеста грама Товекс от строителната фирма „Амундсън“. А точно такъв беше експлозивът, с който беше взривена вратата на бронирания камион. В шест и половина същата вечер го бяха заловили — от него се лееше пот и се държеше доста гузно, докато се опитваше да се прибере на автостоп у дома по шосе 334, макар че имаше съвсем сносен шевролет у дома, който запали още първия път, когато Ед завъртя ключа, за да провери дали твърдението на Лестър, че автомобилът не е в движение, е вярно. Тогава той носеше и дълъг ловджийски нож и просто скальпи някакъв отговор, когато го попитаха каква е причината („Ами, аз ей така, нали знаете, нося си го.“).

Оперативният наръчник на шерифството даде обяснение на всичко, свързано с мотивите, средствата и възможностите при

разследване на углавно престъпление. Боз и Ед разчепкаха целия случай. Беше лесен и прост. Не, у тях не се таеше никакво съмнение, че Лестър го е извършил. И тъй като имотът на Нейт беше в непосредствена близост до мястото на обира и мястото, където заловиха Лестър, също така нямаше никакво съмнение, че Нейт е могъл да се озове близо до местопрестъплението.

Боз въздъхна.

— Просто ни кажи, че си го видял — каза той и леко потропа по масата.

— Не мога. Това не е вярно.

Преди беше скапаняк и сега пак си е скапаняк. Боже...

— Виж какво, Нейт — продължи Боз, сякаш говореше на петгодишно хлапе, — може би не схващаш колко е сериозна ситуацията. Лестър е цапардосал шофьора на бронираната кола по главата с гаечен ключ, докато е пикаел в тоалетната на „Тексако“ на шосе 4. След това отишъл до камиона и застрелял на място колегата му...

— О, не. Добре ли е той?

— Никой не е добре, и двамата са застреляни на място — изсъска Боз. — Не ме прекъсвай.

— Извинявай.

— След това отишъл с камиона до шосе „Мортън Удс“ и взривил задната врата. Натоварил парите в друга кола и отпрашил на запад — право към твоята къща. Заловихме Лестър от другата страна на имота ти преди час. Трябвало е да мине покрай къщата ти, за да стигне до мястото, където го намерихме. Какво мислиш за това?

— Мисля, че... Ами, звучи разумно. Но не го видях. Съжалявам.

Боз се замисли за кратко.

— Виж, Нейт — каза той най-накрая, — явно гледните ни точки се разминават по този въпрос.

— Гледните ни точки ли? — попита Нейт неуверено.

— Светът, в който живееш, е различен от нашия — с раздразнение продължи наместникът. — Знаем що за човек е Лестър. Попадаме на такива отрепки всеки ден.

— Отрепки ли?

— Мислиш, че като си траеш и всичко ще се размине — допълни Ед. — Но не е така. Познаваме Лестър. Знаем на какво е способен.

— И на какво толкова? — попита Нейт. Опитваше се да звучи смело. Но ръцете му бяха свити и трепереха в ската му.

— Да изпробва острите на проклетия си нож върху теб! Това как ти се струва? — изкреша Боз. — Господи! Ти изобщо не схващаш май, а?

Те играеха ролите на доброто и лошото ченге. В наръчника имаше цял раздел за това.

— Да речем, че сега няма да го изобличиш — спокойно му каза Ед. — Той ще се отърве. Колко мислиш, че ще му трябва, за да те открие?

— Според вас, защото си мисли, че съм свидетел ли?

— Ще те намери и ще ти види сметката — рязко каза Боз. — Ами да, за нула време. Вече започва да не ми пuka.

— Хайде де — обърна се Ед към партньора си. — По-кротко с горкото хлапе.

След това погледна уплашената физиономия на Нейт.

— Но ако го пипнем за въоръжен грабеж и опит за убийство... Трийсет години зад решетките не му мърдат. И ти ще си безопасност.

— Искам да постъпя правилно — каза Нейт. — Но... — Гласът му загъръхна.

— Боз, той иска да помогне. Сигурен съм.

— Така е — искрено каза Нейт и потънал в размисъл, стисна очи.

— Но не мога да изльжа. Просто не мога. Баща ми... Нали помните баща ми? Учил ме е никога да не лъжа.

Баща му беше един никаквец, който дори не можеше да плува. Ето какво знаеха за баща му.

Боз отлепи тениската си от тълстия си гръден кош и разгледа тъмните петна пот под мишниците. След това закрачи в кръг около момчето, въздишайки.

Нейт се присви от страх, сякаш се боеше, че отново може да загуби кецовете си.

Най-сетне Ед заяви със спокоен глас:

— Нейт, знаеш, че сме си имали търкания.

— Ами, момчета, вие доста ме тормозехте в училище.

— По дяволите, така ли? Само се майтапехме — искрено отвърна Ед. — Правехме така само с хлапетата, които ни допадаха.

— Нима? — каза Нейт.

— Но понякога — продължи Ед, — предполагам, че сме попрекалявали. Знаеш как е. Шляеш се насам-натам, бълскаш и те засърбяват ръцете.

Нито един от двамата не си мислеше, че този дребен гущер някога е бълскал (за бога, човек трябва да се занимава поне с един спорт).

— Виж, Нейт, искаш ли да забравим миналото? — Ед протегна ръка. — Готов съм да ти се извиня за всичко, което сме ти причинили.

Нейт се втренчи в месестата ръка на Ед.

Да му се не види, помисли си Ед, тоя ще вземе да се разплаче. Той хвърли поглед към Боз, който каза:

— И аз го подкрепям, Нейт. — В наръчника се казваше, че след като обектът бъде пречупен, лошото ченге трябва да се промени и да започне да се държи като добро ченге. — Съжалявам за това, което сме ти причинили.

— Хайде де, Нейт. Какво ще кажеш? Да захвърлим противоречията зад гърба си.

Нейт погледна първо единия, после другия наместник с уплашена физиономия. Взе ръката на Ед и предпазливо я разтърси. На Ед му се прииска да я избърше, след като разделиха длани си, но само се усмихна и каза:

— Дай сега да видим по мъжки какво можеш да ни кажеш?

— Добре. Наистина видях някого. Но не мога да се закълна, че беше Лестър.

Ед и Боз си размениха хладни погледи.

Нейт продължи бързо:

— Почакайте. Оставете ме да ви кажа какво видях.

Боз, който имаше по-лош почерк от двамата, но правописът му беше по-добър, отвори тефтер и започна да пише.

— Седях на верандата и четях.

Порно, най-вероятно.

— И слушах музика.

„Сатана, обичам те. Вземи ме, вземи ме, вземи ме...“

Ед стоеше с окуражителна усмивка на лицето.

— Продължавай — изшептя той.

— Добре. Чух кола по шосе „Барлоу“. Помня го, защото шосе „Барлоу“ не е особено близо, но колата вдигаше страшен шум, затова

си помислих, че ауспухът ѝ не е в ред или нещо такова.

— И после?

— Добре... — Гласът на Нейт стана дрезгав. — После видях, че някой тичаше из тревата по посока на реката срещу къщата ми. И като че ли носеше някакви големи бели торби.

Бинго!

— Близо до пещерите, нали? — попита Боз.

Не толкова удобно колкото Лърей, но достатъчно широко, за да се скрият половин милион долара.

Ед хвърли поглед към него и кимна.

— И той влезе в една от пещерите? — попита той Нейт.

— Така ми се струва. Не можах да видя точно заради черната върба, която расте там.

— И не можеш изобщо да ни го опишеш? — попита Боз с усмивка, като адски много му се искаше отново да бъде лошото ченге.

— Съжалявам — изхленчи Нейт. — Щях да ви помогна, ако можех. Гъстата трева и дървото ми пречеха. Просто не успях да видя.

Мазен педал...

Но поне ги беше насочил в правилната посока. Щяха да намерят някакви физически улики, които да покажат, че е бил Лестър.

— Добре, Нейт — каза Ед, — оказа ни голяма помощ. Ще проверим някои неща. Мисля, че е по-добре да те задържим тук, докато се върнем. Заради собствената ти безопасност.

— И не мога да си тръгна? — попита той, приглаждайки перчена си. — Много искам да се прибера вкъщи. Имам да върша suma ти неща.

С участието на „Плейбой“ и дясната ти ръка, а?, каза си Боз наум.

— Не, по-добре стой тук. Няма да се бавим.

— Чакайте — каза Нейт неспокойно. — Лестър може ли да излезе от килията?

Боз погледна Ед.

— Е, стига бе, на практика е невъзможно да се измъкне от тази килия — каза Ед и кимна.

— На практика ли? — попита момчето.

— Не бе, всичко е наред.

— Разбира се, че всичко е наред.

— Чакайте...

Двамата излязоха навън и се насочиха към патрулката. Теглиха чоп и Боз спечели да седне на шофьорското място.

— Ехаха — каза Ед, — момчето здравата ще се препотява всеки път, когато Лестър си размърда задника на стола.

— Идеално — каза Боз и натисна газта.

Бяха изненадани.

В колата си говориха и решиха, че Нейт си е измислил почти всичко, което им каза, само и само да се прибере у дома. Но не беше така. Веднага щом поеха по шосе „Барлоу“, забелязаха пресни следи от гуми, които личаха дори на оскъдната вечерна светлина.

— Я гледай ти.

Последваха следите в шубрака от нискорасъл бучиниш и хвойна и с извлечени оръжия, както повеляваше наръчникът, се озоваха пред спортен понтиак.

— Не се е задържал много тук — каза Боз, като се протегна към скарата на автомобила и пипна радиатора.

— Ключовете са на таблото. Запали я да видим дали момчето е чуло същия шум.

Боз запали двигателта с манивелата и от ауспуха излезе звук като от малък самолет.

— Много тъпо да бягаш с такава кола — извика той. — Тоя Лестър няма капка мозък.

— Изкарай я оттам. Да я огледаме.

Боз премести стария автомобил на една полянка, където имаше повече светлина и изключи мотора.

Не откриха никакви физически улики нито на предните, нито на задните седалки.

— По дяволите — промърмори Боз, ровейки в жабката.

— Ха така, я гледай ти — извика Ед, като надникна в багажника.

После извади от там обемист чувал за пари с надпис на „Брониран транспорт инкасо“, претъпкан и тежък. Отвори го и извади дебели пачки с банкноти от сто долара.

— Стига бе — каза Ед, след като ги преброи. — Излиза, че са деветнайсет хиляди.

— По дяволите, това е заплатата ми без извънредните дежурства. Просто си стоят тук. Погледни.

— Чудя се къде са останалите пари.

— В коя посока е реката?

— Насам. Близо е.

Поеха пеша през тревата, през остицата и папурите, които опасваха Шенандоа. Претърсиха за отпечатъци от стъпки високата трева, но не откриха нищо.

— Можем да ги търсим и на сутринта. Дай да отидем до пещерите, да хвърлим един поглед и там.

Ед и Боз се спуснаха към брега на реката. Ясно се виждаше къщата на Нейт, която гледаше към стръмната скала. Наблизо бяха входовете на няколко пещери.

— Онези пещери ей там. Те трябва да са.

Двамата продължиха по протежението на реката към високата черна върба, за която беше споменал Нейт.

Пак хвърлиха чоп и този път Боз изгуби. Застана на четири крака и дишайки тежко в нажежения непрогледен въздух, потъна във вътрешността на най-голямата пещера.

След пет минути Ед се наведе и извика:

— Добре ли си?

В следващия миг се наложи да се предпази от още един брезентов чувал, който излетя от гърлото на пещерата.

— Мили боже, какво имаме тук?

Оказа се, че са осемдесет хиляди долара.

— Тук няма повече — каза задъхано Боз, като се измъкна навън.

— Лестър сигурно е скрил чувалите в различни пещери.

— Но защо? — зачуди се Ед. — Щом сме намерили един чувал тук, значи ще претърсим всичко, докато намерим и другите.

— Няма капка мозък, затова.

Претърсиха още няколко пещери, понасяйки жегата, сърбежа от потта и гаденето от вонята на умряла риба, но не намериха никакви пари повече.

Наведоха очи към чуvalа в пълно мълчание. През един проход на Масанутънс Ед погледна към небето и почти пълната луна, която грееше с ослепителен блясък и надежда. Застанали от двете страни на чуvalа, двамата мъже се поклащаха на пети като нервни момчета на

танцова забава в прогимназията. Речният нанос под краката им беше гладък, черен и мек като хиляди други купчини пясък из Шенандоа, брегове, по които те двамата толкова много пъти бяха ловили риба, пили бира и — в сферата на фантазиите си — бяха правили любов със сервиторки от крайпътни заведения и мажоретки.

— Това са много пари — каза Ед.

— Така си е — отвърна Боз, разтягайки сричките на думите. — Какво предлагаш, Едуард?

— Ами аз...

— Хайде, не гоувъртай.

— Мисля, че само двама души знаят за това, като изключим нас.

— Нейт и Лестър. Продължавай.

— Та какво ще стане, ако... Просто разсъждавам на глас. Какво ще стане, ако се озоват, съвсем случайно, разбира се, в една и съща стая в участъка. Ако, да речем, Лестър се сдобие с ножа си.

— Съвсем случайно.

— Разбира се.

— Ами, ще види сметката на Нейт и ще го оставим да се вмирише като рибите наоколо.

— Естествено, ако това се случи — продължи Ед, — ще се наложи да застреляме Лестър, нали?

— Да, ще трябва. Затворникът е избягал, бил е въоръжен...

— Ще е кофти да стане така.

— Но ще е неизбежно — заключи Боз и продължи: — Той Нейт е опасен.

— Никога не ми е допадал.

— Той е от ония типове, дето в един момент превърнат. Като нищо би се покатерил на върха на кулата на баптистката църква и би открил стрелба с пушка.

— Не се и съмнявам.

— Къде е ножът на Лестър?

— В чекмеджето с уликите. Но може да се озове отново на горния етаж.

— Сигурни ли сме, че искаме да го направим?

Ед разгърна брезентовия чувал и погледна вътре. Същото направи и Боз с продължителен втренчен поглед.

— Хайде да изпием по една бира — каза Боз.

— Добре — съгласи се Ед, макар че употребата на алкохол по време на дежурство беше изрично забранена в наръчника.

Един час по-късно двамата се промъкнаха през задния вход на участъка.

Боз отиде в стаята, където държаха уликите и взе ножа на Лестър. Изкачи на пръсти стълбите към горния етаж, увери се, че шериф Тапин все още не се е върнал и се шмутна в стаята за разпити. Оставил ножа на масата под една папка — прикрит, но не кой знае колко, и невинно излезе в коридора.

Ед отведе Лестър Ботс до вратата. Ръцете му бяха стегнати в белезници пред тялото, нещо, което беше категорично в разрез с правилата, и го съпроводи вътре.

— По дяволите, изобщо не разбирам за какво сте ме затворили — каза мъжът. Оредяващата му коса беше мазна и стърчеше във всички посоки. Дрехите му бяха кални и като че ли не бяха прани месеци наред.

— Сядай и си затваряй устата — изръмжа Боз. — Затворили сме те, защото Нейт Спода те разпозна, че ти си същият, който тази вечер е укрил чувалите от бронираната кола за инкасо край реката.

— Този кучи син! — изрева Лестър и се надигна.

Боз го блъсна обратно на стола.

— Да, разпозна те веднага по тази твоя татуировка, която е най-грозната жена, която съм виждал през целия си живот. Я кажи, това да не е майка ти?

— Нейт, значи — измърмори Лестър, гледайки към вратата. — Скоро ще бъде труп. О, ще си плати това момченце!

— Стига приказки — каза Ед. — Слизаме долу за пет минути да проверим за служебния адвокат. Ще иска да си поговори с теб. Затова си налягай парцалите тук и недей да беснееш.

Двамата излязоха от стаята и заключиха вратата. Боз наклони глава и чу подрънкане от белезници по посока на масата. После доволно вдигна палци към Ед.

В края на коридора, натежал от августовска жега и влаги, откриха Нейт Спода при автоматите за напитки. Седеше на счупена маса формика, отпиваше пепси и ядеше кексче „Туинки“.

— Ела насам, Нейт, имаме още няколко въпроса.

— След вас, сър — каза Ед, махайки с ръка.

Нейт отхапа още едно парче „Туинки“ и поглеждаше пред тях по коридора към стаята за разпити.

— Ще се разкремши. Но трябва да оставим Лестър да го довърши, преди да влезем — прошепна Ед на Боз.

— Добре. Ей, Ед?

— Какво?

— Знаеш ли, че не съм убивал никого досега.

— Той е никой. Това е Лестър Ботс все пак. Освен това ще стреляме заедно. Едновременно. Така става ли? Това ще те успокои ли?

— Добре.

— И ако Нейт е още жив, стреляй и по него и ще кажем, че е било...

— ... случайно.

— Точно така.

Пред вратата Нейт се обърна и прокара кексчето с безалкохолно. На брадичката му имаше крем от кексчето. Отвратително.

— А, само едно нещо — започна момчето.

— Нейт, няма да те бавим. След малко ще те закараме у вас — каза Ед и отключи вратата. — Влизай. Ей сега идваме.

— Разбира се. Но само да кажа...

— Просто влизай.

Нейт се подвоуми, обзет от съмнение. После натисна дръжката на вратата.

— Нейт — извика мъжки глас.

Боз и Ед рязко се обърнаха и видяха трима мъже, които идваха по коридора. Бяха костюмирани. И ако това не са федерални агенти, помисли си Боз, аз съм призракът на Елвис. Мамка му!

— Здравейте, агент Бигълу — весело каза Нейт.

Той ги познава?! Сърцето на Ед заби ускорено. Може би са го разпитали, докато не сме били тук?... Добре, мисли, мисли, по дяволите. Какво ли може да им е казал? Какво да направим?

Но не можеше да мисли.

Нямам капка мозък...

Агентът беше висок мрачен мъж, леко оплешивящащ, като късата му руса коса с монашески бретон стигаше точно до малките му уши.

Той, както и другите двама мъже, извадиха светкавично картите си — да, без съмнение бяха агенти от ФБР — и първият попита:

— Вие сте шерифски наместник Бозуърт Пелър, а вие сте шерифски наместник Едуард Ранкин?

— Да, сър — чинно отвърнаха те.

Господи, неспазването на мярката за задържане на затворник се наказва с отстраняване от длъжност — мислеше си Боз.

Ед, който си мислеше почти същото, се обърна към Нейт и каза:

— Виж какво, Нейт, хайде да се върнем до лавката. Да си вземеш нещо газирано?

— Или „Туинки“. Бива си ги, нали?

— Вътре е по-хладно — каза Нейт и нахълта в стаята, където го дебнеха Лестър и острият му като бръснач нож.

— Не! — изкрештя Боз.

— Какво има, колега? — попита един от агентите на ФБР.

— А, нищо — бързо отвърна Боз.

Боз и Ед бяха вперили очи във вратата, зад която в този миг Нейт вероятно лежеше наръган с нож. После с мъка се обърнаха обратно към федералните представители на закона.

Недоумяваха как да го спасят. Да, разбира се... ако Лестър побегнеше навън, целият облян в кръв, с нож в ръка, все пак можеха да го арестуват. Агентите дори може би щяха да им помогнат.

По дяволите, отвътре не се чуваше никакъв шум. Може би Лестър беше прерязал гърлото на Нейт изневиделица и сега се мъчеше да избяга през прозореца.

— Да влезем вътре — предложи Бигълу, като кимна с глава към вратата. — Трябва да обсъдим случая.

— Ами, не знам дали точно сега да го правим.

— Защо не? — каза един от агентите. — Нейт каза, че вътре било по-хладно.

— След вас — каза агент Бигълу, като махна с ръка към двамата наместници.

Те си размениха погледи и прекрачвайки прага на стаята, поставиха ръце близо до дръжките на служебните си револвери.

Лестър седеше на един стол, кръстосал крака и отпуснал окованите си ръце в скута. От другата страна на масата срещу него седеше Нейт Спода и прелистваше опърпано издание на оперативния

наръчник на шерифството. Ножът беше на същото място, където го беше оставил Боз.

Благодаря ти, мили боже...

Боз погледна Ед.

Мълчание.

Ед пръв се окопити:

— Предполагам, че се чудите защо заподозреният е тук, агент Бигълоу. Мисля, че е станало някакво недоразумение, нали, Боз? Не трябваше ли тук да е служебният адвокат?

— И аз тъкмо това си мислех. Разбира се. Недоразумение.

— За какъв заподозрян говорите? — попита Бигълоу.

— Хм, ами, ето този, Лестър.

— Или повдигайте обвинения, или ме пускайте веднага, по дяволите — изляя мъжът.

— Кой пък е той? Какво прави тук — попита Бигълоу.

— Ами, арестувахме го за обира тази вечер — отвърна Боз. Тонът на гласа му сякаш питаше „Да не пропускам нещо?“.

— Така ли? — измърмори агентът. — Защо?

— Ами... — беше единственото, което Боз събра смелост да изрече. Дали не бяха изложили случая на риск със слабата си полемика?

Четвъртият агент от ФБР влезе в стаята и подаде някаква папка на Бигълоу. Той зачете внимателно, като кимаше с глава. После вдигна очи и каза:

— Добре. Имаме предполагаем мотив.

Боз потръпна от облекчение и отправи лукава усмивка към Лестър.

— Мислеше, че си отървал кожата, а? Е...

Бигълоу поклати лъскавото си теме и само след миг другите агенти вече бяха свалили оръжията и коланите от Боз и Ед, включително и прескъпата, произведена в Тайван палка, с която Боз толкова се гордееше.

— Имате право да мълчите...

Останалата част от правата на арестуваните се процеди от стиснатите му устни и когато свърши, им поставиха белезници.

— Какво става? — извика Боз.

Бигълоу потупа папката, която му бяха донесли преди това.

— Преди малко получихме данните от екипа, който изследва наличието на улики по колата на бягството. По цялата кола бяха открити вашите пръстови отпечатъци. Освен това открихме множество отпечатъци от полицейски обувки като вашите, които водят към реката близо до дома на господин Спода.

— Аз изкарах колата на заден ход, за да я претърся — възрази Боз. — Това е всичко.

— Без ръкавици? Без присъствието на криминален екип на мястото?

— Ами, случаят беше ясен...

— Също така намерихме повече от деветдесет хиляди долара в багажника на личния ви автомобил, полицай Ранкин.

— Просто не успяхме да ги впишем в доклада. При цялото това...

— Вълнение — каза Боз. — Нали разбирате.

— Прегледайте чувалите — каза Ед. — Целите ще са покрити с отпечатъци на Лестър.

— Всъщност — отвърна Бигълоу с невъзмутимостта на служител на Макдоналдс — не е така. Има отпечатъци само от вас двамата. А в жабката на колата ти открихме хромиран пистолет трийсет и осми калибръ. Предварителната балистична експертиза показа, че това съвпада с оръжието, използвано при обира. А, и скиорски шлем освен това. Което съвпада с влакната, открити в бронирания камион.

— Чакайте... това е нагласено. Нямате доказателства. Това са само косвени улики.

— Опасяваме се, че не е така. Разполагаме с очевидец.

— Кой? — каза Боз и хвърли поглед към коридора.

— Нейт, това ли са мъжете, които видя да вървят край реката близо до дома ти точно след обира днес следобед?

Нейт погледна към Боз и после към Ед.

— Да, сър. Те са.

— Лъжец! — извика Ед.

— Бяха ли с униформи?

— Да, точно както са в момента.

— Какво става тук, по дяволите? — просъска Боз.

Ед се задави и хвърли унищожителен поглед към Нейт:

— Ти, малък...

— Господа, прехвърляме ви във федералния арест в Арлингтън. Оттам може да си извикате адвокати — каза Бигълоу.

— Той лъже — изкрешя Боз. — Каза ни, че не е видял кой е стоял в храстите.

Най-накрая Бигълоу се ухили.

— Е, едва ли би казал точно на вас, че ви е видял в храстите, нали? Двама хулигани с пистолети и палки, които са му надзиратели. Беше твърде ужасен дори когато каза истината на нас.

— Не, чуйте ме — умолително каза Ед. — Вие не разбираете. Иска просто да ни натопи, защото се заяждахме с него в гимназията.

Агентът зад Бигълоу се изкикоти.

— Направо покъртително. Отведете ги в затворническия камион.

Мъжете излязоха. Бигълоу нареди да свалят белезниците на Лестър Ботс.

— Сега може да си вървиш.

Мършавият мъж огледа презиртелно стаята и излезе с наперена походка.

— Може ли и аз да си вървя? — попита Нейт.

— Разбира се, сър. — Бигълоу разтърси ръката му. — Обзалагам се, че сте имали изтощителен ден.

Нейт Спада постави компактдиска и натисна копчето за включване. Обикновено късно вечер слушаше Дебюси или Равел — нещо успокояващо. Но тази вечер предпочете Сергей Прокофиев. Музиката беше необуздана и възторжена. Такова беше и настроението на Нейт.

Той слушаше класическа музика по цял ден, музика, която се лееше на предната веранда от усилватели за по хиляда долара. Нейт често се смееше сам, като си припомняше случая, когато беше дочул някой в града да казва, че слушал „сатанинска“ музика. Не беше сигурен кое точно е било произведението във възхвала на дявола, но съдейки по времето, когато чу тази забележка, Нейт предполагаше, че търговецът на зърно е дочул музика от Рахманинов.

Съжалявам, че не беше кънтри, приятели...

Влезе в къщата и започна да гаси осветлението. Оставил включени само лампите над картините, които осветяваха

произведенията на Миро и Джаксън Полок — отново в унисон с настроението му. Скоро трябаше да отиде в Париж. Един търговец, негов приятел, се беше сдобил с две малки творби на Пикасо и беше обещал на Нейт пръв да ги огледа. Освен това му липсваше Жанет, не я беше виждал от един месец.

Заразходжа се безцело по верандата.

Беше почти полунощ. Седна в люлеещия се стол на майка си, притежаван някога от Джон Ф. Кенеди, и втренчи поглед нагоре. По това време на годината небето над долината Шенандоа бе твърде мъгливо и не се виждаше ясно — местните се шегуваха, че Калдон е трябвало да бъде кръстен Калдрон^[3]. Но тази вечер там, където черното на дърветата се преливаше с черното на небето, блестеше рояк от звезди, простиращ се в полусферата над главата му. Остана така седнал няколко минути, наслаждавайки се на съзвездията и луната.

Чу шума от стъпки много преди да види фигурата, която идваше по пътя.

— Хей — извика той.

— Хей — отвърна Лестър Ботс.

Мъжът се изкачи по стълбите, пухтейки, и стовари четири тежки брезентови чувала на боядисаната в сиво веранда. После седна, както обикновено, не на някой от столовете, а на самата веранда, опрял гръб на една от подпорите.

— И им остави над деветдесет хиляди? — попита Нейт.

— Съжалявам — каза Лестър работепно, дори почтително на шефа си. — Грешно съм ги преbroил.

Нейт се изсмя.

— Идеята май не е била лоша. — Беше си помислил, че Боз и Ед ще се хванат на въдицата за финансова измама, ако им оставят само тридесет-четиридесет хиляди в пещерата и в колата, с която бяха избягали. Размахай suma, равняваща се на две годишни заплати, която не се облага с никакви данъци, пред лицето на един човек и в девет от десет случаи си го купил. Но при такъв голям удар вероятно е добра идея да разполагаш с допълнителна примамка.

Нейт и Лестър пак щяха да вземат 400 000 долара чисти пари.

— Трябва да ги замразим за известно време, нищо, че са в брой, нали? — попита Лестър.

— Тук наистина трябва да внимаваме — отвърна Нейт.

По правило двамата никога не действаха на територията на Вирджиния. Обикновено пътуваха до Ню Йорк, Калифорния или Флорида за обирите си. Но когато Нейт научи от свой познат в Колумбия, че местният клон на „Брониран транспорт инкасо“ ще превозва пари до нова банка в Лърей, просто не устоя. Нейт знаеше, че охраната е на ниско ниво и вероятно никога не е поемала по-сериозна задача от курсовете за осребряване на чековете в дни за плащане до местните фабрики. Парите го изкушаваха, разбира се. Но онова, което наклони везните, беше, че Нейт осъзна, че за да проработи планът им, имаха нужда от двама несъзнателни участници, за предпочитане представители на закона. Изобщо не се поколеба кои да избере. Младежкото озлобление е също толкова трайно колкото това на отхвърлените любовници.

— Наистина ли се наложи да го застреляш? — попита Нейт. Имаше предвид охраната. Едно от правилата му беше никога да не намесва оръжие, освен ако не е напълно наложително.

— Беше само някакво хлапе. Стори ми се, че ще използва оръжието си. Действах предпазливо, само му пукнах едно-две ребра.

Нейт кимна, вперил очи към небето. Надяваше се да види падаща звезда. Но не видя нито една.

— Съжаляваш ли за тях? — попита Лестър след малко.

— За кого, за охраната ли?

— Не, за Ед и Боз.

Нейт помисли за кратко над това. Музиката и уханият въздух на късното лято, ритмичната симфония на насекоми и жаби настройваха Нейт на философска вълна.

— Мисля си за нещо, което каза Боз. За това как гледните ни точки с него и Ед се разминават. Говореше за обира, но всъщност говореше за това какъв е бил моят живот и техният — съзнателно или не.

— По-скоро не.

— Но има логика — отвърна той. — Много добре обобщава нещата. Разликата между нас... Можех спокойно да си живея с нея, ако тези момчета просто си бяха вървели по пътя, в училище и след това. Но те не го направиха. Не. При всяка удобна възможност го превръщаха в проблем. Много лошо. Но това беше тихен избор.

— Е, добре че всички не сте имали една и съща гледна точка —
каза Лестър също толкова самовгълбено. — Да пием за различията.

— Да пием за различията.

Двамата мъже се чукнаха с бирените кутии и отпиха.

Нейт се наведе напред и започна да разделя парите на две равни
купчини.

[1] Непреводима игра на думи — фамилията Hardon и
жаргонната дума hard-on (еректиран пенис) са омоними. — Бел.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи с прозвището Bonewhacker —
популярен герой от порнофилми. — Бел.пр. ↑

[3] Caldron (от англ.) — (врящ) котел, казан. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.